

V.
IK WIL ALLEEN EEN BEETJE MEER
GENEZEN.

oog·knip·pe·raar

1 znw. Iemand die zo mooi is dat je minstens twee keer moet knippen vooraleer je gelooft dat zij/hij/hen echt is.

Ze heette Sanne. Ik leerde haar kennen op de universiteit. Ze stond in de gang met vrienden te babbelen wanneer ik haar voor het eerst zag. Ik knipperde meermaals met mijn ogen omdat ik zo onder de indruk was van haar adembenemende schoonheid. Dat klinkt oppervlakkig, maar uiteindelijk begint de liefde altijd bij het begin, daar hoeven we niet onnozel over te doen. Ik keek door het raam en luisterde onopvallend naar wat ze te vertellen had. Ik probeerde niet teveel te kijken, maar dat bleek een uitdaging te zijn. Ook tijdens de les dwaalden mijn ogen te vaak haar richting uit.

Ze werd het hoogtepunt van elke week die volgde. En hetzelfde scenario herhaalde zich keer op keer. We wachtten in de gang aan het lokaal waar onze les doorging. Zij babbelde honderduit met haar vrienden en ik stond een paar meter verderop door het raam te staren

terwijl ik al haar woorden liet binnenkomen. Pas na enkele weken stond ik bij haar vriendengroep terwijl zij weer helemaal in haar element het relaas van haar gekke avonturen deed. Ik kon echt uren naar haar luisteren, zelfs wanneer ze zweeg.

Ik denk dat ik verliefd op haar werd toen ze voor het eerst merkbaar verdrietig bij me was. We stonden alleen in de gang omdat we allebei veel te vroeg waren voor de les. Ik zag haar betraande ogen meteen en ik miste het vuur in haar woorden. Ze deelde haar verdriet met me en ik wist niet wat te zeggen. Achteraf zei ze dat ik net genoeg had gezegd en dat ze zich bij niemand meer getroost voelde dan bij mij. Zo leerde ik Sanne kennen: in al haar vurig enthousiasme en in haar stille verdriet. Ze was magisch mooi mens.

[Darwin kan tevreden zijn – Pater Moeskroen]

Wanneer de zomer begon, waren Sanne en ik goede vriendinnen geworden. We hadden eindeloze gesprekken en brachten verschillende nachten samen door. Niet in bed. Gewoon braaf naast elkaar in de zetel. Het leverde mij chronische vermoeidheid en blijvende oogontstekingen op omdat we zo enorm lang opbleven. Ik vond het heerlijk. Soms lagen we bovenop elkaar en giechelden we zonder einde. In gedachten plantte ik mijn lippen voortdurend op de hare, maar ik durfde niet. Ze was zo zomers mooi.

Het feit dat ik niet durfde, lag niet enkel aan mijn gebrek aan moed. Ondanks de vele aanmoedigingen van

Jasper en Floris – mijn twee beste vrienden – had ik een overtuigende reden om geen initiatief te nemen. Ik was misschien wel verliefd op haar, maar zij was verliefd op Tinder – of toch op een van haar dates. Dat deed wel een beetje pijn. De vele gesprekken die we voerden gingen in negentig procent van de gevallen over hoe zij haar grote liefde ging versieren. En ik maar advies geven.

Pas maanden later vertelde ze me dat ons allereerste afspraakje eigenlijk wel de intentie had van een date. Ik was alleen met haar en als ik de kans had gehad, als ik moediger was geweest en als ik geweten had hoe het moest, dan had ik haar gekust. Ze zei dat ze me zeker en vast had terug gekust. Maar ik verkeek mijn kans toen een vriend van haar onverwachts opdook. Toen waren we met drie en met drie wordt er niet voor het eerst gekust, toch? Op een bepaald moment ging die vriend even wat drank halen in de winkel. We waren dus weer met twee. Sanne deed de deur op slot en dat had mijn sleutel moeten zijn. Maar ik miste de hint, miste mijn kans op een opwindende zomer.

Dat betekende niet dat het niet waardevol was wat we hadden. Op vlak van hechte vriendschap kon het wel tellen. We deelden alles met elkaar. Ik luisterde met volle aandacht naar haar bezorgdheden, vragen, bedenkingen en verhalen en zij deed hetzelfde voor mij. Ook al deelde ik opvallend minder dan haar. Tot op die bewuste avond. Er was niet per se iets bijzonder gebeurd, maar ik was gewoon uitgeput. Zonder dat ik het goed en wel besepte, begon ik te praten en ik stopte niet meer voor een lange tijd. Ik vertelde alles. Over de